

Всеукраїнський учнівський літературно-мистецький конкурс

«СТЕЖКАМИ КАМЕНЯРА»

Проботюк Катерина, 14 років

РОЗСТРІЛЯНА ВИШИВАНКА

Війна забрала тисячі життів...
Війна іде, іде безперестанку...
Убитий був рашистами сусід,
І спалена на ньому вишиванка...
Людина світла, добра й мовчазна —
Не мав лихих він намірів ніколи.
Прийшла русня, немов якась чума, —
І просто розстріляла, «по приколу».
Вони його узяли у полон,
Весь час над ним знущалися і били...
Він просто трохи їжі попросив —
А окупантів це взяло й збісило!
І розстріляли... Він і п'ять людей
Лягли в могилі братській без надії...
За що їх розстріляли? Що вони
Поганого зробили для росії?
Чом росіяни в дім до нас прийшли?
Чому вони прийшли до України?
Чом небо сірим стало від ракет,
Поля перетворилися на міни?
Багато лиха скоїла війна —
І вишиванки білі почорніли...
Та вірю: скоро скінчиться вона —
Засяє знову сонце України!
Я хочу миру! Світу без війни!
Я в перемогу нашу вірю щиро!
Ми проженемо ворога — й тоді
Із попелу постане Україна!
Наш прапор в небо здійметься в Криму,
Нас на Донбасі люди стрінуть палко —
І кожен українець одягне
Свою червоно-білу вишиванку!

«ХАЗЯЇНЕ! ХАЗЯЇНЕ! ТИ ДЕ?..»

Хазяїне! Хазяїне! Ти де?..

Ти чуєш: вию й гавкаю на місяць?!

Хазяїне, я вже три дні не їв...

Хазяїне! Хазяїне! Прокинься!

Хазяїне, я бачу тут вогонь...

Хазяїне, він тут на кожному кроці!

Хазяїне! Агов! Скоріш вставай!

Тікати треба! Господи, я в шоці!

...Що це було? Щось, схоже на салют?..

Чи це був вибух? Ні, уже тихіше...

Чом не встаєш? Геть не поворухнись...

Чому лежиш? Вставай! Тікай скоріше!

Та ж цей вогонь загубить нас обох!

Хазяїне, зроби хоч щось! Благаю!

Хазяїне! Хазяїне! Устань!

Та ти ж згориш, як та солома в гаю!

Хазяїне, скажи мені хоч щось...

На мові тій... Своїй... На українській!

Гуляти виведи у Бучі парк...

Хазяїне! ПРОШУ ТЕБЕ, ПРОКИНЬСЯ!!!

Ні, ти не чуєш... Навіть не здригнувся...

Ти що... ПОМЕР... у цих руїнах сірих?

Чи це тебе убила, як казав,

Ота війна – України і росії?

Не вбила, ні! Для мене ти – живий!

Я витягну хазяїна за комір!

Хазяїне, не бійся – не згориш!

Скоріш, скоріш з палаючого дому!

Хазяїне, – людина! Глянь – солдат!

Нашивка в нього, бачу, біло-синя,

А ще... Червона?..

Зачекай!.. Він – злий!

Що лине з вуст його за мова дивна?
І я гарчу... Стоп!.. В нього автомат!
На нас він направляє його дуло!
Хазяїне, я захищу тебе!....
Хазяїне... Я чую в боці кулю...
.....
Хазяїне, пробач мені, прости...
Тебе я намагався захистити...
Та не судилось... А тепер... я й ти –
Два янголи...
Вставай! Нам час летіти...

«ЛЕЖУ В ЧОВНІ...»

Лежу в човні, бо врятував двоногий
З холодної смертельної води...
Крихкі й хиткі, здається, в мене роги...
На мені й досі крапельки малі...
Зі мною тут в човні коти, собаки,
Один єнот, хом'як і два кроля.
Я тут найбільший, але всім начхати,
Бо дім наш вщент понищила вода.
За лісом нашим підірвали греблю –
Пішла стихія нищити усе...
Тепер земля зливається із небом,
А ліс – наш дім – по вулицях несе.
Усі пливуть (і люди теж); по місту
Літають лиш папуги й голуби...
Ясна погода – ніби не за змістом, –
Земля і небо страшно-голубі.
В човнах сусідніх бачив навіть вовка –
Того, який мене ледь не загриз...
Пішла під воду вся Нова Каховка...
Тепер не з моря – з вулиці йде бриз...

Був зоопарк в нас – «Казкова діброва».
Я знаю: купа там була тварин...
Під час війни вони тримались мужньо
І просто виживали, як могли...
Тепер нема «Діброви»... Затопило...
Спаситися тільки лебедям вдалось...
І винна в цьому «братская» росія:
Каховську ГЕС замінували – й ось!
Пливуть ліси, пливе наша «Діброва»!
В голову лізуть тільки лиш думки:
А як там наша Асканія-Нова?..
Невже скоро затопить і її?..
Людина пише про нас віршів строфи,
Поки Херсон й природа йдуть на дно...
І це екологічна катастрофа!!!
Але ми переможемо! Все одно!
Вода піде! І смерть буде не марна!
І ворогу помстяться ЗСУ!
...А поки – у воді Каховка гарна...
І я з двоногим у човні пливу...

ЖИВ НА СВІТІ ДРУКАР...

Жив на світі друкар, дуже добрий він був.
Жив він бідно, та дуже любив своє діло.
Як прокинувся – так за друкарський станок,
Тому руки завжди були в нього в чорнилі.
І писав він поему, цей дивний друкар,
Про зорі, про місяць, про сонце, про квіти,
Про добро і про зло, про життя і про смерть –
Про усе, що йому довелось пережити.
Працював він невтомно, невтомно й писав,
Тож закінчив поему приблизно за місяць.
А в кінці – риску горизонтальну провів

І накидав вуглинкою: *«Тут буде підпис»*.
Задоволений, в скриню поему сховав
І пішов працювать до своєї майстерні.
Але з часом забув, що створив гарне щось, –
І поема без підпису в забутті темнім...
Йшли роки, й як поема жовтіла і сохла,
Так і сил в друкаря залишалося мало...
Він лежав у будинку на ліжку високім –
І одного ранку майстра не стало...
Якось діти його, розбираючи хлам,
Знайшли скриню його, дерев'яну і темну,
А на самому дні папір жовтий лежав –
Так-то й витягли з скрині забуту поему...
Про добро і про зло, про любов і про смерть,
Про життя, з яким майстру вдалося зустрітись,
Про зорі, про місяць, про сонячний світ...
А в кінці була рисочка: *«Тут буде підпис»*...

.....
Усім людям створити щось прекрасне дано!
Головне – про прекрасне це не забувати!
Це – вірші, це – картини, це – просто добро,
І добро це від всіх не потрібно ховати!
Якщо добре працюєш і твориш добро,
Зможуть люди добрішати, мрії – здійснитись...
Тож прекрасне створи, творчу іскру пусти!
Я бажаю удачі!

.....
(*А тут буде підпис*)

Авторка поезій і малюнка:

ПРОБОТЮК Катерина Володимирівна, 14 років (07.12.2009 р.н.),
учениця 9 класу (14 групи) Ліцею № 1 міста Житомира.

Тел. 066-407-49-67;

ел. адреса: kateryna.probotiuk@gmail.com

Керівники:

ПРОБОТЮК Ольга Домініківна, учитель української мови та літератури
Ліцею № 8 міста Житомира (тел. 066-20-87-307; ел. адреса:
olga.probotuk77@gmail.com);

ВОВЧУК Людмила Миколаївна, учитель української мови та літератури
Ліцею № 1 міста Житомира (тел. 067-81-110-83; ел. адреса:
vovcukludmila@gmail.com)